

skatteforhøjelser, og så er det klart, at effekten er begrænset.

Her har vi den opfattelse i Fremskridtspartiet, at skattelettelser naturligvis ikke skal finansieres med andre skatteforhøjelser, men derimod ved, at man i stedet for sparer på de alt for store offentlige budgetter.

Som vi har diskuteret tidligere i dag, så er det jo ikke en idé, der er fremmed for andre partier. Så sent som for 2 måneder siden havde partiet Venstre et lignende forslag; her kaldte man det et jobfradrag.

I Fremskridtspartiet mener vi, at ordet lønmodtagerfradrag er et velkendt ord i den danske befolkning, og derfor er det vores opfattelse, at man skal genindføre et lønmodtagerfradrag på selvangivelsen og vel at mærke betydelig højere, end det var, da det gled ud; det bør nemlig i dag vel ligge på omkring 25.000 kr. pr. lønmodtager.

Fordelen ved at lave sådan et lønmodtagerfradrag er, at afstanden mellem dem, der selv tjener deres penge, og så dem, der er på overførselsindkomst, bliver større. Som Rockwoolfonden gjorde opmærksom på tilbage i februar-marts måned 1998, ja, så er det sådan, at 10 pct. af den danske befolkning intet har ud af at gå på arbejde, for dem vil der være større økonomisk gevinst i at forblive på offentlige forsørgelse.

På ét punkt har finansministeren jo ret, nemlig i, at vi skal have nogle flere skuldre til at bære i det danske samfund, og det får vi altså ikke ved at have så stor en del af befolkningen på overførselsindkomst. Derfor skal der være et større økonomisk incitament til at gå på arbejde.

Løsningen kunne selvfølgelig være den, som OECD igennem årene har peget på over for Danmark, nemlig at vi sænker vores ydelser, dagpenge, sociale ydelser osv. Det synes vi i imidlertid fra Fremskridtspartiets side vil være en rigtig dårlig løsning. Det er bedre at lempe skatten for dem, der har en lønindkomst.

Men der er et andet problem for dem med lønindkomst, og det er et problem, som man troede man løste tilbage i 1997, nemlig problemet omkring diæter for folk, der arbejder ude; det kan være rejsemontører, det kan være eksportchauffører, det kan være sælgere, det kan være brobissere, håndværkere og andre. Det problem, som man troede man løste dengang, viser sig nu at være blevet langt større.

Et stigende antal virksomheder melder sig på listen over dem, der har problemer, fordi deres medarbejdere ikke længere må få udbetalt et skattefrit diættilskud. For en embedsmand dybt inde i ministeriets gange kan det forekomme ulogisk, at de mennesker ikke bare kan gøre, som kontorchefen eller direktøren gør, nemlig tage en kvittering eller faktura med hjem fra det fire- eller femstjernede hotel, man har boet på, og hvor man har fået bogført tre måltider mad om dagen samt skopudsning og strygning af skjorterne.

Men sådan fungerer det ikke, hvis man er sendt ud for at reparere en skibsmotor på et skib, der sejler på havet, imens man reparerer. Sådan fungerer det ikke for brobissere, der bor i skurvogne. Sådan fungerer det ikke for sælgere, der kører på landevejene. De har en masse udgifter, der ikke gives kvitteringer på, al den stund begrebet kvitteringer, lige så snart man kommer syd for Hamborg, ikke er noget, man anser for at være særlig seriøst. Og derfor er de mennesker ofte nødsaget til af egen lomme at betale mængde af de udgifter.

Regeringens bud har hidtil været, at så kan arbejdsgiverne bare sætte lønningerne op. Arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer beder så mindeligt Folketinget om ikke at vælge den løsning, men til gengæld at genindføre muligheden for disse skattefrie diæter.

Det er et af de forslag, Fremskridtspartiet mener skal være med i en finanslov aftale. Vi kan ikke se passivt til, mens håndværkere, rejsemontører og sælgere fra Polen og andre østeuropæiske lande løber med danske job. Så har vi nemlig gjort det danske samfund en bjørnetjeneste. Så har vi ikke skattemæssigt fået noget som helst ud af det.

Så er det også vores opfattelse, at der er brug for en række forbedringer. Det gælder politiet, som vi har været inde på tidligere i dag.

Spørgsmålet om politiet er ikke så ligetil endda; derfor er det fornuftigt at indgå et større politiforlig, og det medvirker Fremskridtspartiet naturligvis gerne til. For i øjeblikket har politiet jo store problemer med, at antallet af – tillad mig udtrykket – lidt ældre betjente er alt for stort. Rekrutteringen har i mange år været for dårlig, og derfor har man en pukkel af ældre.

Der skal findes senioraftaler, sådan at mange af de ældre kan blive i politiet længere, end de ellers ville have foretrukket. Der skal etableres aftaler om, hvordan man kan få en større re-